

Nog steeds bouwoverlast in Oud-Zuid

Werkgroep
Bouwoverlast

“Het vermelden van adressen op de website moest na een klacht van een aannemer worden verwijderd”

Vier jaar terug kwamen zo'n 100 buurtbewoners op uitnodiging van het Wijkcentrum Vondelpark-Concertgebouwbuurt naar het Lydiahuis om te protesteren tegen de toenemende bouwoverlast in het Stadsdeel Oud-Zuid. Op 27 oktober bleek tijdens een bijeenkomst (opnieuw in Lydia, maar nu met zo'n 60 mensen) dat er in die jaren bijna niets is veranderd. Het Stadsdeel (thans Zuid) beschikt nog steeds nauwelijks over juridische middelen om de overlast effectief tegen te gaan. De bouw van het Conservatorium Hotel bleek de grootste steen des aanstoots. Hoe nu verder?

Vijf verontruste burgers richtten in 2008 de Werkgroep Bouwoverlast op. Doel was te onderzoeken welke regels en wetten er zijn, in hoeverre deze werden gehandhaafd en in hoeverre bestaande regels konden worden aangescherpt. Alleen al in het uitzoeken van de bestaande regels en wetten op lokaal en landelijk niveau ging al meer dan een jaar zitten. Toen uit dit eerste onderzoek bleek dat bestaande regels weinig tot geen juridische handvatten boden, ging de werkgroep – aldus werkgroep lid Femke de Boer – zich concentreren op verbetering van communicatie en verscherping van handhaving.

Uit een eerste onderzoek in de wijk werd duidelijk hoe omwonenden zich het meest ergerden aan de volledige afwezigheid van informatie over (ver)bouwplannen van hun burens en dat op klachten over bouwoverlast niet of slecht werd gereageerd. Op verzoek van de werkgroep ging het

stadsdeel er toe over om bij het verlenen van een vergunning bij de betreffende (ver)bouwer erop aan te dringen de omwonenden via een standaardbrief te informeren over de bouw/sloopplannen. Helaas hebben vergunninghouders/aannemers – op een enkele uitzondering na – zich niets aangetrokken van dit dringende verzoek.

Overigens was onduidelijk of alle aannemers de standaardbrief hebben ontvangen. Afdelingen op het stadsdeelkantoor bleken nogal eens langs elkaar heen te werken. Bij een tweede onderzoek in 2010 heeft de werkgroep de omwonenden van 50 bouwwerken via een enquête benaderd. Uit dit onderzoek bleek dat meer dan de helft van de omwonenden last had van overmatig lawaai, stof, wegversperringen etc.

Schrijnende gevallen

Woedend waren de slachtoffers van deze bouwoverlast dat op hun klachten – weer op een uitzondering na – niet werd inge-

gaan. De Boer vertelde over schrijnende gevallen van oude mensen die ziek werden, mensen die tijdelijk bij familie gingen inwonen, thuiswerkers die inkomsten misliepen, wanhopige mensen die zich door iedereen en alles in de steek gelaten voelden.

Wel werd volgens De Boer de communicatie verbeterd. Zo zijn diverse diensten, waaronder de politie, beter geïnformeerd. Er is nu één telefoonnummer voor klachten, de website is toegankelijk en aannemers/vergunninghouders worden nog dringender dan voorheen gewezen op hun informatieplicht.

Maar niet bereikt is dus de aanscherping van regels, tevredenheid van omwonenden over optreden van het stadsdeel bij klachten en last but not least vermindering van de bouwoverlast zelf.

Marjolein van der Vlugt, hoofd van de afdeling Handhaving van stadsdeel Zuid, bevestigde het verhaal van De Boer. Zij kreeg in 2008 opdracht van de toenmalige stadsdeelvoorzitter Egbert de Vries van Oud-Zuid om samen met de werkgroep na te gaan of, en op welke wijze, de eisen van de werkgroep verwezenlijkt konden worden. Ze vertelde welke maatregelen ze had genomen, met name op het gebied van informatie. Ze gaf ook aan wat er allemaal niet mogelijk was. Zo bleek geluidslast boven de 70 decibel toegestaan te zijn tot een maximum van 15 dagen; en aan geluidslast tot 60 decibel wordt zelfs geen enkele beperking gesteld. Wie kan dit controleren?

komen, delen ze mij mee dat het om een ontheffing gaat en als ik vraag of ze die ontheffing zelf hebben ingezien, halen ze hun schouders op.”

Egbert de Vries, thans wethouder in Stadsdeel Zuid, probeerde haar gemoed te sussen, maar dat leidde alleen maar tot meer emoties. De ene na de andere buurtbewoner vertelde hoe hun woonplezier jarenlang werd

vergald, waarbij vooral de bouw van het Conservatorium Hotel (in ooit het Rijkspostspaarbankgebouw) het moest ontgelden.

Ambtenaar Van der Vlucht herhaalde dat zij haar best deed en gaf toe dat de politie niet altijd adequaat reageert. Ze gaf opnieuw enkele voorbeelden van juridische onmacht. Zelfs het vermelden van adressen van aannemers op de website moest na een klacht van een aannemer verwijderd worden.

De zaal zelf kwam ook met oplossingen. Is een proefproces mogelijk? Kunnen we dit aanklaarten bij de Nationale Ombudsman? Kan het stadsdeel zich niet met een adres richten tot de landelijke overheid? Dat laatste kan volgens wethouder De Vries weinig helpen, want het is juist die

overheid die bij lagere overheden erop aandringt meer ruimte te bieden aan het bedrijfsleven, inclusief de bouw. De Vries belooft tenslotte wel dat hij een intensievere handhaving bij grootschalige projecten zoals het Conservatorium Hotel zal overwegen.

Het werd wel duidelijk dat de grenzen over wat mogelijk is op stadsdeelniveau zijn bereikt. Een werkgroep lid zag nog slechts één mogelijkheid. Wil er iets bereikt worden dan moet er een groep ontstaan met daarin een jurist en een aantal lobbyisten en organisatoren met heel veel tijd die via actie, informatienetwerken en juridische strijd aan het werk gaat de bestaande landelijke wet- en regelgeving te veranderen.

Hans Beerends
namens de Werkgroep Bouwoverlast

Oproep

De huidige werkgroep zou graag nieuwe leden willen verwelkomen, teneinde de groep uit te breiden of een nieuwe groep te vormen die dit probleem **landelijk** wil aanpakken. Kandidaten met tijd en de hierboven genoemde specifieke kwaliteiten kunnen zich melden bij het secretariaat van de bestaande werkgroep via e-mail: bouwoverlast@wocvondelpark.nl

Verder zijn er regels voor bouwen en slopen. Er zijn werktijden van 7 uur tot 19 uur, maar als een aannemer zich daar niet aan houdt, krijgt hij een waarschuwing, gevolgd door een brief en nog een brief en soms uiteindelijk een dwangsom. Zelden of nooit wordt bij herhaaldelijke overtreding de vergunning ingetrokken. In de pauze kregen alle aanwezigen een keurige folder van drie bladzijden met de titel *Wat te doen bij overlast door bouwen en slopen?*

Gotspe

Een resolute bezoeker noemde de mooie folder een gotspe. “Voorschriften die u hier neerzet, worden niet gehandhaafd, klachten worden niet behandeld. Ik heb 67 keer de politie gebeld. Als ze al

“Om één uur ‘s nachts schoot ik wakker door een enorm lawaai”

Eric Reiman is één van de vele boze burgers die op 27 oktober in het Lydiahuis bijeen waren om te protesteren tegen de voortdurende bouwoverlast in de wijk. Dit is zijn verhaal.

“Met vrouw en kinderen woon ik op de Willemsparkweg. Tot voor kort tot volle tevredenheid. Mooie straat, gezellige winkels, leuke burens. De harmonie en rust werden vier jaar terug echter wreed verstoord door de komst van de herenmodezaak Suitsupply. Het bleef echter niet bij één verbouwing. Dit voorjaar was er opnieuw veel verbouwingslawaai, stof en stank. Dat ging zeven dagen per week door. De aannemer was niet aanspreekbaar. Op het kantoor van de zaak kreeg ik een vriendelijke dame aan de lijn die mij verzekerde dat het zeker niet de bedoeling was om burens last te bezorgen. Ze zouden zich voortaan aan de normale werktijden houden. Er veranderde niets, ook niet nadat ik voor de tweede keer belde.”

“Het toppunt van bouwoverlast ontstond in juni van dit jaar. Ik schoot om één uur in de nacht wakker door een enorm lawaai. Buitengekomen zag ik een man staan die mij doodleuk vertelde dat hij bezig was met betonstorten. ‘s Nachts was dat eenvoudiger

omdat er dan geen trams reden. Boos belde ik de politie, maar daar werd me verteld dat bouwoverlast voor hen geen eerste prioriteit is.”

“Ik praat niet alleen voor mezelf. Hiernaast woont een mevrouw van 80 jaar, kwetsbaar met een zwakke gezondheid. Ze durft nauwelijks haar huis meer uit, bang voor alle rotzooi waar ze over struikelt. Haar huis wordt geregeld bedolven onder het stof.”

“Waar mijn burens en ik ons nog het meest aan ergeren is de volkomen onverschilligheid van Suitsupply en het feit dat het stadsdeel daar niets tegen doet of, zoals ik op de bijeenkomst hoorde, niets tegen kan doen. Wij burgers worden genegeerd. Het karakter van de buurt wordt verschooierd en wij staan machteloos. Momenteel kijk ik uit mijn raam tegen een steigerdoek met reclame van acht meter hoog. De laatste maanden werd vijf meter stoep afgezet en zag ik uit mijn raam voetgangers die met gevaar voor eigen leven uit moesten wijken naar de rijbaan.”

“Daarbij hebben we ook nog te maken met het feit dat de winkel vaak tot ‘s avonds laat open is en dat de vele klanten hun auto’s dubbel en tweedubbel parkeren. Soms moet een tram een half uur rinkelen of-ie er alsjeblijft door mag. Als het stadsdeel onvoldoende bevoegdheden heeft en de politie geen tijd heeft om te komen, op wie kunnen wij dan nog een beroep doen?”

Hans Beerends